

SLOVENCE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr
V administraciji prejemam, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravištvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 9.

Ljubljani, v torek 13. januarija 1891.

Letnik XIX.

Levičarjem raste pogum.

„Pester Lloyd“ je te dni objavil dopis z Dunaja, v katerem dopisnik tako-le preti grofu Taaffeju:

„Najmanj, kar morejo volilci združene leve zahtevati od svojih kandidatov, je jasnost. To jasnost pa bodo zastopniki nemškega naroda že v prihodnjem zasedanju državnega zbora skušali doseči. S prijaznim pogledom vlade ne bodo zadovoljni. Obljubljeni preobrat mora dobiti trdno obliko, in če se to ne zgodi, potem že v budgetni debati poteče premirje, in nemško-liberalna opozicija bo s podvojeno srditostjo in vstrajnostjo pričela boj. V proračunski debati bode izdan bojni klic za prihodnje državnozbornske volitve, in kako se bode glasil ta bojni klic, to je odvisno od postopanja vlade. V nobenem slučaju nemško-liberalna stranka ne bode z daljšim čakanjem gladila potov radikalcem do volilnih zmag. Kje pa bi tudi grof Taaffe potem jemal material za „zvezo zmernih življev“? Ali naj morda Plener-Chlumeckega ali Riegrova stranka išče milosti in pomoči pri vladi? „Pogum velja“, to je géslo Nemcev. Zaradi sprave bili so doslej zmerni do skrajnosti, in ravno zaradi te sprave pojdejo v volilni boj z vso odločnostjo, ker sprava ni milost grofa Taaffeja, temveč državna potreba, za katero jamči Nemcem beseda vladarjeva, ki je trajnejša, kakor vse vlade, če tudi so tako trdne, kakor Taaffejeva. Če vlada v resnici hoče kreniti na drugo stran, mora takoj pokazati z dejanjem, katero naj izraža s spravo v vsem političnem sistemu. Sicer se bode glasil volilni klic Nemcev: „Za spravo proti vladi!“ — Tako dotični dopisnik.

Tako govoré ljudje, ki so zmage gotovi, in če znamenja ne varajo, ne brez vzrokov. Vse kaže, da je grof Taaffe hoté ali nehoté klestil pot nemškim liberalcem do zmage, ter celó konservativne može

Dunajevskega, Schönborna in Falkenhayna pridobil za svoje načrte.

Znani odgovor vlade je moral Staročehé osupniti in razvneti; potrebovali so moralne podpore, da se upró mladočehškemu navalu, ali grof Taaffe jim je vzél zadnjo oporo. Nadmoč Nemcev na Čehškem to je tajnost Taaffejeve politike. Ali je čudno, da je zapustil Taaffejevo ladijo prvi zastopnik čehskega državnega prava in zgodovinskega razvoja Avstrije, knez Schwarzenberg, odličnjak, na katerega so se čehski politiki ozirali v najburnejših časih? Plener-Schmeykal imata na Čehškem krmilo v rokah, in morda pride čas, ko stopita tudi h krmilu državne ladije. To pa ni njuna zasluga, temveč Taaffejeve pravne politike. Če pa pride nemško-liberalna vlada, prepričani smo, da bodo dnevi njene slave kratki in se je bodo avstrijski narodi odločneje oprostili, kakor leta 1878.

Nemški in slovenski katoličani na Koroškem.

Od odbora „Katoliško-političnega in gospodarskega društva“ za Slovence na Koroškem smo prejeli nastopno okrožnico:

„Odbor „Katoliškega tiskovnega društva“ v Celovcu razpošilja po deželi okrožnico, o kateri se tudi nam potrebno zdi, pristaviti nekaj opazek.

„Tiskovno društvo“ želi, naj bi tudi Slovenci bolj pridno podpirali in obilneje naročevali se na „Kärntner Volksblatt“ in „Kärntner Landbote“ iz tega namena, da bi se med Slovenci izpodrinili nemški liberalni časniki. Odbor misli, da vsak slovenski kmet že nemško zna, sicer bi ne mogel gojiti prazne nade, iskati naročnikov med slovenskimi kmeti. V resnici pa so katoliško misleči slovenski kmeti, ki bi toliko nemški znali, da bi

mgli nemške časnike prebirati, jako redki. Res zahaja pičlo število nemško-liberalnih časnikov med Slovence, pa tisti, ki jih berejo, so tako zagrizeni liberalci ali nemskutarji, da jih „Volksblatt“, posebno kakor je sedaj uredovan, ne bo prekrstil. Kar se pa slovenskih duhovnikov tiče, je pač samo ob sebi umevno, da liberalnih časnikov ne naročajo. Da jih je pa mnogo odpadlo od „Volksblatta“ in „Landbote“, to je zakrivilo edino le uredništvo teh listov. Z nekako, rekli bi, premišljeno doslednostjo je preziral „Volksblatt“ naše pravice, tako pohlevne slovenske težnje, morebiti po višjem naročilu molčal o tem, kako so se naši zvesti zagovorniki v državnem zboru vsako leto krepko potegovali za naše narodne pravice, nasprotno pa je sumničil celó slovenske duhovnike gledé njih avstrijskega domoljubja, kar je naše lojalne rodoljube duhovskega in posvetnega stanu močno užalilo. Tudi vodstvo „Tiskovnega društva“ ni za vredno spoznalo, da bi se bilo oziralo na želje, ki so jih pisмено in ustno izrazili mnogi slovenski duhovniki.

Pa vkljub mnogim napakam, ki so bile in so še v taboru nemško-konservativne stranke na Koroškem, nas vse veže vez katoliške vere; zato bi želeli, da bi se ta stranka in njen časnik okrepčala iz svojih lastnih močij. Mi Slovenci imamo preveč lastnih potreb, da bi mgli materialno podpirati še nemške liste, posebno dotlej ne, dokler odločno ne zagovarjajo in branijo naših pravičnih terjatev in dokler so odvisni od milosti onih krogov, ki duhovščini sploh niso prijazni in katerim je vsak slovenski duhovnik, ki ljubi svoje ljudstvo in dela za časno in večno srečo svojega slovenskega naroda, že hujskač in nemirnež! Okleniti se nam bode v prvi vrsti misli, da postane „Mir“ tednik, kar bode za nas posebno važno.

LISTEK.

Listek iz kronike revežev.

Spisal A. B. Štastný. Prevel Vác. F—r.

Pozna jesen se je oglasila z ostrimi mrazi. Zemlja je postala trda kakor kost, in vsak potok, vsaka luža je zamrznila, in celó reka se je pokrila z drobnim ledenim pokrovom.

Mrzla sapa je priletela, kakor poslanec bližajoče se zime, in na perotih hladne sape je priletela tudi revščina v nizke bajte in podstrešne izbice. Ni bilo dela, ni bilo kruha, ni bilo kurjave. Revno ljudstvo je gledalo s solznimi očmi na svoje otroke, ki so se tiščali k mrzli peči in z jokom prosili kruha in toplote. Obupni stariši pa so tiščali žarečo glavo v dlan, išoč pomoči v mislih.

Precej po prvem mrazu so se pokazale na zasnženih ulicah mršave, slabo oblečene postave, ki so se zdaj pa zdaj k tlom pripogibale, opotekajoč se po sredi ceste. Oni reveži so pobirali kosce premoga, ki so padali raz vozove, peljajoče se s koldvora. Kakor se volkovi vržejo na svoj plen, tako so padali posebno otroci po raztrošenih koscih premoga. Iz obrazov, višnjevih od mraza, so gledale žareče oči, katere izvestno niso videle ničesar, kot one rujave kosce, ki naj bi jih ogreli. Sui, bleđi

prsti so pograbljali krčevito najdene kosce, in kakor bi trenil, izginili so v raztrgani košari ali v umazanem, zakrpanem predpasniku. Reveži so pozabljali zaradi malega veselja, ki jih je čakalo v topli izbi, da jim ostra sapa šviga v obličje, da jim udje trpnejo, in da jih v noge žgé, kakor ogenj.

Vsak voz s premogom je spremljal tak revež, ki je željno pričakoval, da se ga usoda usmili in nekaj pade na tla. Ako je vozil voz po ravni cesti, polnile so se košare le polagoma; bolj se je godilo pobirajočim, kadar so težka kolesa zaropotala po grbastem tlaku in se je začel voz majati. Takrat roke še vsega niso mogle pobrati. Vozniki, idoč ob strani, se še ménili niso za reveže, niso gledali, ali kdo gre za vozom, ali ne. Samo včasih se je ozrl kateri nazaj, ali morda kak predrznejši deček ne leze gori na voz, da bi si sam izbral, česar mu slučaj ni privoščil. In ako je zapazil takega predrzneža, zažvižgal je samo z bičem — in deček je ostal bolj zadej.

Iz širokih vrat kolodvorskega skladišča se je pomikal počasi voz, naložen s premogom. V kotu pri vratih se je krčila starka z upalim licem. Ko je zapazila voz, pripognila se je k tlom po borno košaro. Od starosti vpogneno telo se je klonilo še bolj k tlaku. Slabe oči starkine so se trudile, da bi našle kak kosce kuriva. Šreča jej je bila prijazna. Košara se je začela lepo polniti. Na pergamentnih licih starkinih se je pokazal izraz radosti. Ustnice

so se lahko gibale, kakor pozna sapica, ko pihlja med uvenelim perjem.

„Bog plati! Bog plati!“ govorila je starka, še ne vedoč ne, da govori. Že od mnogih let ni mislila drugače ta revna glava. „O kako se bosta veselila moja otročiča! Zlata otroka! Bog jima daj vse dobro! Revici, kako ljubita svojo babico! Vedno povprašujeta, kdaj bosta mogla že delati, da bi zaslužila veliko denarja. Potem mi menda ne bo več treba prositi ubogajme. Dragi dušici, — to še ne bode tako kmalu. Saj oba ne štejeta še deset let skupaj. Delati hočeta! Revčka, ne vesta še, kako trdo se kruh služi na svetu. Tako ni bilo prej, da, ni bilo. Jaz sama sem uživala v svoji mladosti dosti dobre čase. Morda mi je Bog zato poslal to revščino. Pa zgodi se Njegova volja! Moja draga otroka, ko bi bila vaša babica še mlada, — kako dobro bi se vama godilo! Imela sem takrat vsega v obilici. Stariši — naj v miru počivajo — so me imeli kakor punčico v očesu. Nisem vedela, kaj se pravi prebivati v hladni izbici, potepati se med ljudmi, prositi miloščine in ulegati se po dnevnem trudu z jokom in včasih z lačnim želodcem na borno posteljo. Nesrečni moj mož, zakaj nisi poslušal mojega glasú, zakaj si dal v svoji zaslepljenosti našo hčer temu bedaku! Sevéda, znal se je prilizovati, bil je lep in se je bahal, kako je povsod čislán in kaj da zná.

Oče je bil omamljen z upanjem v srečno bodočnost, hči pa zaslepljena z zapeljivimi obljubami

Med tem pa, ko pri nas Slovencih materialne pomoči išče, nabira „Tiskovno društvo“ denar, da si napravi lastno tiskarno v Celovcu. Z njeno pomočjo mislijo prestrojiti sedanji tiskarni v dnevnik, in s tem, kar bi nova tiskarna prislužila, nameravajo pokriti troške za dnevnik. Namen je vse hvale vreden, a nam se dozdeva, da se dnevnik more ustanoviti in vzdrževati tudi brez lastne tiskarne. Nam Slovencem in gotovo tudi nemškimi konservativcem je dosedaj popolnoma zadostovala tiskarna družbe sv. Mohorja, čemu torej treba nove družbine tiskarne? Nekako čudno, da, abotno se nam zdi pozivati slovenske rodoljube, posebno pa slovenske duhovnike, da naj še oni podpirajo z denarnimi doneski novo in nepotrebno podjetje, ki bode očitno oškodovalo našo družbino tiskarno. Nekateri zastopniki „Tiskovnega društva“ očitajo, da računa tiskarna družbe sv. Mohorja previsoko, da je torej predraga; — a tako očitanje je čisto jalovo in pretirano. Družbina tiskarna tiska nemške liste tako po ceni, kakor je za celovške razmere sploh mogoče. Ker naša tiskarna ravna po krščanskih načelih, mora skrbeti, da z boljšo plačo zadovolji in ohrani spretne svoje delavce; sploh pa naj bi gospodje popraševali pri drugih tiskarnah v Celovcu, ali bi jim katera ceneje tiskala. Da bi pa tiskarna v zgubo delala, tega se pač ne more zahtevati.

Priznavamo, kar okrožnica pravi, da je slabost nemških katoličanov v deželi tudi nam Slovencem v škodo. Toda s tem, da se mi Slovenci prav obilno naročimo na „Volksblatt“, slabost nemško-konservativne stranke ne bo odstranjena. Ona se mora potruditi, tako stranko še-le ustanoviti in se mora utrditi med Nemci, ne pa med Slovenci, ki itak dobro volimo; ona mora gledati, da tam med svojimi rojaki vpliv pridobi, v ta namen so jej pa slovenski naročniki čisto nepotrebni; ti bi k večjemu pripomogli, da bi nemška lista boljše izhajala, s tem pa še ni pridobljen nobeden nemški volilec.

Še nekaj! Mi koroški Slovenci, posebno duhovniki, nimamo naši deželni vladi za kaj hvaležni biti, ravno narobe; zato nam ne more biti po volji, da konservativni nemški list ob vsaki priložnosti toliko dišečega kadila trosi načelniku vlade.*) Katoliški stranki v Avstriji sploh ni tako na rožicah postljano, da bi morala čez drn in strn za vlado hoditi. O verski šoli, katero katoliška stranka tako odločno zahteva, ni duha ne sluha. Zato bi bilo želeto, da je „Volksblatt“ od vlade čisto neodvisen in da so mu edino vodilo le načela katoliško-konservativne stranke. Naj bi bil „Kärnt. Volksblatt“ Slovencem vsaj toliko naklonjen, kakor „Grazer Volksblatt“, ki izhaja vendar med samimi Nemci in za Nemce, potem bi bili mi zadovoljni. Sicer pa imamo v Mariboru izvrstno uredovan konservativni list „Südsteirische Post“, ki je podpora bolj vreden, kakor dosedaj celovški „Volksblatt“.

*) Primeri „Kärnt. Volksblatt“ št. 51 dné 18. t. m. in „Landbote“ št. 24.

To se nam je potrebno zdelo pojasniti Vam, velečastiti gospod, da boste spoznali, da nas ne vodijo osebni ali enostranski nagibi, in da bo tudi nemško-katoliška stranka spoznala vzroke, zakaj smo mi Slovenci zgubili veselje in zaupanje do njenih listov.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. januarija.

Notranje dežele.

Ceško-nemška sprava. Kakor nam je že včeraj naznanil brzojav, ostanejo tajna vsa posvetovanja pododseka upravne komisije, ki je dobil nalogo, da presodi odgovor vlade na Skardovo interpelacijo. — „Gazeta Narodova“ piše: „Odgovor vlade na Skardovo interpelacijo je grob sprave in nesreča za staročeško stranko.“ — Češki veleposestniki so na predlog grofa Riharda Clam-Martinića sklenili zahvalno adresso knezu Karolu Schwarzenbergu, v kateri vsi člani naglašajo velike njegove zasluge in izražajo upanje, da bode zopet stopil v politično življenje.

Rusinska sprava. Kakor smo že obširneje poročali na drugem mestu, pričela so se bila neka pogajanja za spravo med Rusini in deželno vlado. Vladni listi pa so kratko in malo zavrnilo vse rusinske zahteve in tako podrla upanje za spravo. Vendar pa bode vlada še pred državnozbornimi volitvami posvetovala se o položaju z nekaterimi vplivnimi osebami. — Bolj prijateljev nasproti Rusinom je deželni odbor gališki, ki je sklenil v zadnji seji, da se morajo rusinske vloge reševati v rusinskem jeziku in pravopisu.

Vnanje države.

Rim. Pričeto pogajanje med Vatikanom in rusko vlado o njunih cerkvenih interesih je sicer zadelo zopet ob nekatere ugovore z ruske strani, vendar se je neki nadejati, da se bode to sporazumljenje s posredovanjem francoske vlade vendar-le izvršilo in sicer še pred prihodnjim konzistorijem, ki je odložen menda do meseca marcija. — Kakor poročajo listi, prosila sta Portugal in Belgija sv. očeta, naj on razsodi med njunimi afriškimi interesi. Portugal kakor tudi Belgija sta se zavezala, da bodeta papežev odlok zmatrala za odločilen.

Srbija. Kakor se kaže, utegne se res srbsko ministerstvo še v teku tega meseca nekoliko izpremeniti. Celó v radikalnih krogih zmaguje prepričanje, da bo Gjaja, minister notranjih zadev, odstopil. V liberalnih krogih se govori tudi, da utegne odstopiti ministerski predsednik, Gruić. Vzrok tej prihodnji izpremembi sta neki časniška postava in družinski zakon za srbsko kraljevo hišo.

Italija. Nedavno je Crispi zopet pokazal svoje sovraštvo do katoliške cerkve. Njegovo glasilo je nedavno besedičilo, da Vatikan zlorabi podeljeno mu carinsko svobodo ter prodaja različne umotvore v tujine. „Riforma“ meni, da bi bilo najbolje, da bi vlada sama prevzela upravo vatikanskih zbirek. Pač radi verujemo, da se cedé Crispiju sline po njih, a bržkone zaman. Tako postopanje laške vlade mora vzbujati le nevoljo in stud.

Francija. „Tour“ trdi, da zbira Nemčija svoje vojake ob rusko-nemški in nemško-francoski meji. Tako bo neki ob rusko-nemški meji imela v kratkem 150.000 mož. Storilo se bo vse, da se bo odzvel temu mobilizovanju sovražni značaj. — Francoska policija dobro opaža, kaj počnó irski voditelji

na francoskih tleh. Dné 9. t. m. je prišel Carthy v Boulogne, da bi se pogajal z O'Brienom. Kakor se sliši, noče Carthy odstopiti od vodstva irske stranke ter jo izročiti O'Brienovemu vodstvu. Dillona so pozvali, naj pride iz Amerike v Boulogne k posvetovanju irskih zastopnikov.

Švica. Iz Berna se poroča dné 12. januarija: Volitve v upravni svet v tesinskem kantonu so se vršile, kolikor je do zdaj znano, popolnoma mirno. Liberalci se niso vdeležili volitev. Vsekako so imeli liberalci malo zaupanja v imenovane volitve, ker sicer bi se jih bili izvestno vdeležili.

Anglija. Angleški parlament prične 21. januarija svoje zborovanje. Kakor se poroča iz Londona, utegne pa še razpuščen biti, zakaj Gladstone name-rava stopiti iz političkega življenja. Ako se to zgodi, potem bo vsekako razpadla tudi sedanja vladna večina. — Med londonskimi delavci je veliko pomanjkanje in beda; zakaj živeti morajo, a dela in zasluzka pa ni. Dné 9. t. m. so hoteli na več krajih prirediti shode, kar jim je pa policija zabranila. Njih voditelji so jih opominjali, naj ne oropajo pekovskih prodajalnic, pač pa zahtevajo delo od londonskega zastopa. Policija je razgnala delavce brez kakih nemirov.

Dansko. V državnem zboru je vlada predložila predlog, da se pomnoži število volilnih okrožij v državni zbor od 102 na 137 po načelu, da mora priti na vsacih 16.000 duš jeden poslanec. Kodanj sam bo imel 20 poslancev, a do zdaj jih je imel le devet.

Amerika. Brazilijska republika utegne neki še v teku tega meseca definitivno ustanovljena in nje predsednik voljen biti. Razven maršala Deodora da Fonseke nastopila sta še dva druga kandidata za predsedništvo republike, in sicer vojni in mornariški minister. Četudi so se vršile volitve v ustavodajen zbor pod silnim pritiskom z maršalove strani in na temelji imenika kandidatov začasne vlade, pokazalo je imenovano osobje kmalu po svojem shodu 46 udov broječo opozicijo, ki pa šteje zdaj še enkrat toliko udov. Nameravano združenje vojaštva z duhovništvom v dosego njunih interesov s skupnega stališča nasproti začasni vladi je vsekako velikega pomena. Da je bivši brazilijski cesar Pedro II. še vedno priljubljen, in se splošno ne sanjari za republičansko vlado, pokazalo se je posebno dné 2. decembra m. l. Na ta dan pade namreč rojstveni dan cesarja, in pri tej priliki so se ga spominjali državljani tako sijajno in demonstrativno, kakor nobenkrat, ko je bil še njihov vladar. Ne samo v San Paulu in drugih provincijah, celó v glavnega mesta cerkvah vršile so se tem povodom javne službe božje, katerih se je vdeležilo mnogoštevilno občinstvo, ki se navdušuje za ustavno, ne pa republičansko vlado. Naj priznavajo evropske države druga za drugo brazilijsko republiko, ko so pa njeni podložniki tako malo zadovoljni z njo. Vsekako ni trden temelj njenega obstanka.

Izvirni dopisi.

Iz Gorice, 12. januarija. (Za slovensko šolstvo v Gorici.) Pred par meseci so priobčili slovenski časopisi poziv našega političnega društva „Sloga“ do vseh rodoljubov za radodarne doneske v korist učnim zavodom, katere vzdržuje rečeno društvo (dekliško trirazrednico in otroški vrt). Na ta poziv došlo je in še vedno dohaja toliko doneskov z zavezo, da vsakdo vsako leto najmanj po toliko in toliko daruje, da je, upamo, obstanek teh zavodov

in zalim licem. Vzela sta se — in Bog ja je zapustil. Moj zet, ko je dobil od nas teh par stotakov, se je ogibal dela in izostajal je od doma. Cele dni in cele noči je prebil v krčmi, zapravljajoč doto s pijančevanjem in kvartanjem. In ko mu je denarja zmanjkalo, vnovič ga je zahteval od nas, preteč, ako ga ne dobí, da umori najprej ženo in otroka, in potem sebe. Kaj nam je bilo storiti? Pijanec je dobil, kar je hotel, — in trpljenje se je začelo vnovič. Tako se je večkrat ponavljalo do smrti mojega moža. Revez, — véim, da ga je spomin na nevrednega zeta spravil v grob.“

Starka si je obrisala grenko solzo na licu in se je pokrižala. Ropot padajočih koscev premoga ji je ustavljal tok žalostnih mislij. Po tléh je ležalo več koscev premoga. Starka težko dihajoč jih je pobirala. Z veseljem je gledala v košaro, ki je bila že skoro polna.

„O kako bo toplo pri nas danes, — kakor v nebesih!“ govorila je starka sama s seboj.

In njene misli so zašle zopet v prejšnje dóbe.

„Revna otroka, revna zato, ker sta zgubila mater, katero je mož trpinčil; pa vendar zopet srečna, da se ne spominjata več očeta. Ta sedi zdaj v ječi in ne bo bajé tako hitro vèn prišel. Pokvaril bi oba — dečka in deklico. Ostrupil bi njiju mladi duši s strupom hudobije, in vrgel bi ja v brezno pregreh. Le tega mi ne daj Bog dočakati!“

Starkine oči so se zopet obrnile na košaro, napolnjeno s kosci premoga. In v duhu se ji je pokazala ozka in nizka izbica z golimi stenami, z razmajano mizo in klopjo. V kotu je bila borna postelja iz slame in cunj. Na postelji sta sedela dva otroka — deček in deklica — in željno sta gledala k vratom.

„Čakata me, revici!“ — šepnila je starka — „Že grem, moja otročiča! Ustavila se bom še pri nekaterih vratih, kjer ne odganjajo beračic. Ko domov pridem, bom lepo zakurila. Potem se bode babica z vama, moja golobčeka, vsedla k peči in dala jesti. In potem bode vama pripovedovala lepe pripovedke, vidva pa bosta gledala v plamen in bosta lepo poslušala.“

Na zmrazilo zemljo je padel večji kosec premoga. Temno je zadonelo in kamen se je razbil na drobne koščke. Voznik se je ozrl nazaj. Zagledal je starko, ki je šepala pobrat raztrosene kosce. Ne meneč se veliko zánjo, obrnil se je zopet h konjem.

Voz se je peljal dalje, starka pa je ostala odzadej. Ni mogla tako hitro vložiti raztrosenih koscev premoga v košaro. Med delom še opazila ni, da od daleč drdra proti nji kočija, katere konja sta se splašila.

„He, pozor! S pota!“ upili so okoli prestrašeni. Ljudje so se ustavljali na ulicah in s strahom gledali na kočijo, ki je bila že blizu starke, katere

še slutila ni, kaka nevarnost ji pretí. Kočijaž je nategoval vajeti, da bi konja ustavil. A vse zaman, razdivjana konja lista se dala več ustaviti.

„S pota!“ zaupil je kočijaž.

Starka ni slišala tega glasú. Obrnila se je. Zagledavši konja, hotela je odskočiti. Pa bilo je že prepozno. Visoko se je vspel belec na vnanji strani — in ko se je zopet spustil na tla, ležala je uboga žena pod njegovimi nogami in ni se ganila več. Kočija je letela čez njo kakor blisk in drdrala naprej. Mnogo ljudij je priteklo na mesto nesreče. Starka je ležala na trdem tlaku z obličjem proti nebu obrnenim. Na levem senci ji je zevala globoka rana, iz katere je počasi kri tekla. Oči so bile zaprte in odprta usta, kakor bi klicala na pomagaj. V bližini je ležala razbita košara in okrog kosci premoga.

„Mrtva je!“ glasilo se je okrog.

„Uboga reva!“

„Tako stara!“

Nekoliko občinskih strežnikov je prišlo z nosilnico in so naložili nánjo nesrečno ženo in odnesli v mrtvašnico.

Ob tistem času sta se krčila dva sestradana otroka na borni postelji v mrzli, nizki izbici in željno čakala drage babice, ki jim je obljubila prnesti jedi in kurjave . . .

Dnevne novice.

zagotovljen, tudi če bi ne bilo mogoče v kratkem času mestu izročiti skrb za njih vzdrževanje. Rodoljubi po Goriškem dokazali so tudi o tej priliki, kako izredno so požrtvovalni in radodarni, kadar in kjer je treba. Z žalostjo pa moram opaziti, da je izza mej dežele goriške došlo tako malo darov, da skoro niso vredni omembe. Ali smo goriški Slovenci res tako malo vredni, da se ostali naši krvni bratje tako malo zanimajo za naše potrebe?

In potrebe naše, vzlasti v šolskem oziru, so neizmerno velike. Na tisoče je Slovencev v Gorici; skoro vse nižje ljudstvo je naše, ki še govori slovenski in mu čut in zavest, da je Slovenec, nista še zamrla v srcu. Celi mestni deli, cele ulice so po velikanski večini slovenske. In glejte, velika večina tega našega dobrega slovenskega ljudstva mora se poitalijančiti, ker mladi naraščaj mora hoditi večinoma le v italijanske šole. Za naše deklice je sicer precej dobro skrbjeno, ker imamo poleg c. kr. deklishe vadnice tudi „Slogino“ trorzrednico, a za dečke slovenske smo silno slabo oskrbljeni. — Na razpolago imamo jedino c. kr. deško vadnico, a še ta je po večini nemška in skrbi skoro jedino le zato, da pripravi dečke za nemško gimnazijo. To šolo morejo obiskovati le dobri učenci, slabi pa morajo plačevati šolnino ali pa so celó izključeni. Ker pa ubogi slovenski stariši ne morejo plačevati visoke šolnine, morajo otroci izostati, a ker drugih slovenskih šol ni, iti morajo v mestne — italijanske; zgubljeni so otroci in za njimi gredo po navadi tudi stariši.

In tako se poitalijančuje naše ljudstvo! Temu pa se moramo postaviti v bran in v tem oziru nam morajo iti na roko vsi Slovenci, naj živé kjerkoli. Pomisliti je treba, da nas „Slogini“ zavodi stanejo velikih žrtev, da nas le „Božičnice“ stanejo do 400 gld. na leto in da poleg vsega tega tudi družbi sv. Cirila in Metoda plačujemo najmanj osmino vseh njenih dohodkov in da torej nikakor ne moremo sami skrbeti še za nove šole, ki so neizogibno potrebne.

Zato apelujemo na slavni odbor družbe sv. Cirila in Metoda, naj bi začel uvaževati, ali bi ne bilo umestno, da ta družba ustanovi v Gorici deško ljudsko šolo? Z vso pravico se lahko obračamo goriški Slovenci do nje za pomoč, vsaj kar nam je do zdaj dajala, blizu to smo sami plačevali v njene blagajnice. Dalje: Družba ima precej glavnice, katere nikakor ne kaže hraniti, ker potrebe so z daj tako silne, da je greh za vsak teden, kateri zamudimo. Ako družba nima še dosti dohodkov, poskrbeti je treba, da si poišče novih virov. Odkrito rečemo: Ako bi ljubljanske gospe in gospodičine posnemale naše v Gorici ali v Trstu, one same bi nam lahko vzdrževale slovensko jednorazredno deško šolo. Mi Slovenci ob meji z zaupanjem obračamo svoje oči za pomoč proti beli Ljubljani. Vaša skrb bodi, gospôda, da se v svojem idealizmu ne bomo zopet in zopet varali.

Z dežele, 9. januarija. Med vsakovrstnimi veselnicami, katere v sedanjem predpustnem času snujemo, so pač zabavni večeri s primernimi igrami, kakor z gledališkimi predstavami, z deklamacijami, petjem ali s tombolo, vedno najpoštenejši in najprijetnjiši. Posebno nas mikajo take veselice, ker se pri njih more vsakdo, bodisi omikan ali priprost, na svoj način zabavati, ker na take zabavne večere moremo vsakega poštenega človeka povabiti. S tem ravno pa se pridružuje inteligencija na deželi pri prostemu narodu. Vsi taki zabavni večeri imajo navadno dobrodelen namen.

V zadnjem času brali smo po časnikih slovenskih, da so se ravno vrle tržaške gospé odlikovale z nabiranjem za našo šolsko društvo sv. Cirila in Metoda. Dočim se torej na obalih slovenske zemlje kaže največja požrtvovalnost, da se nam naša deca ne odtuje, pojmlje pri nas leto za letom gorečnost za družbo sv. Cirila in Metoda.

Ravno v predpustnem času moremo s prirejevanjem zabavnih večerov v dobrodelni namen najprimerneje denarno podpirati to društvo.

Pomislimo samo to, koliko mnogo bi za društvo sv. Cirila in Metoda storili, ko bi vsaka podružnica sv. Cirila in Metoda, ko bi v vsakem mestu, trgu, večji vasi ali občini na Slovenskem v letošnjem predpustnem času samo jeden tak zabaven večer osnovali. Recimo pa tudi, da iz mnogih ozirov na krajevne razmere ne morejo povsod to svojo narodno dolžnost storiti, naj se vsaj polovica ali tretjina spomni družbe sv. Cirila in Metoda.

Ne zabimo torej družbe sv. Cirila in Metoda!

(Dolenjska železnica.) Iz kočevskega okraja se nam poroča: Ker se v zadnjem času toli dela zoper dolenjsko železnico, češ, da si bode dežela naložila silno breme, naj vam in vsem v tolažbo poročam naslednje: Na pomlad pride v Kočevje na nekdanje posestvo Ranzingerjevo nad 800 delavcev izkopavat premog. Gotovo bode oživela tudi steklarna. Okolu Mozeljna pri Kočevju je minolo poletje g. Putick zasledil velikanske sklade svetlega premoga. V družbi z g. Hauffom sta nekda vknjižila pravico za izkopavanje tega premoga. V ribniški dolini ob Veliki Gori so bajé tudi debeli skladi premoga ter si je trboveljska družba pridobila pravico do njega. Dalje je v obližji graščine Zobelsberg mnogo železne rude. Pred leti je grof Larisch zazidal tukaj mnogo denarja, toda zaradi predrage vožnje do železnice je opustil podjetje. Če dobimo železnico, bode podjetje oživelo. Naposled pa bode Dolenjska vsaj ožje zvezana z ostalo deželo in prometom, ker doslej smo bili skoraj ločeni od sveta. — Temu poročilu dostavljamo željo, naj bi se izpolnile vse te nade, ker sicer bila bi železnica deželi le v propast.

(Ljubljanski dimnikarski pomočniki) nameravajo, kakor se nam poroča, te dni ustaviti delo, ako jim mojstri ne povišajo plače in zboljšajo hrane. Terjatve svoje so pomočniki stavili minole dni.

(Iz Črnomlja) se nam piše: Ze mnogo let se ne spominjamo, da bi imeli takó debel sneg; vendar pa zima ni še prehuda in ljudje ne bolehajo toliko, kakor je navada v tem času. Učenci zaradi snega ne morejo v šolo; prosti čas porabijo gg. učitelji za ljudsko štetje. — Kakor smo zvedeli po ovinkih, plačati ste morali veliko globo, ker ste našega gosp. nadučitelja in šolskega nadzornika po vsi pravici opisali v pravi luči, da namreč cele mesece boleha, a v šolskem poročilu je navzlic temu vse v najlepšem redu. Kdor zna, pa zna! — Nove šolske stavbe belokrajinske še neso, rekel bi, potrjene, pa se morajo nekje že popravljati; peči so za nič, stropi padajo, pôdi so gnili, podstrešja strohnela itd. Primité nas, če ne govorimo resnice! — G. Fr. Š. je propal z vsemi svojimi tožbami zaradi občinskih volitev itd. — Pri ljudskem štetju zapisali so skoraj vsi uradniki slovenski občevalni jezik in tako priznali našemu jeziku javno veljavo. Le neka dvojica trdi, da pohaja iz testoburškega gozda. — Dostavek vredništva: Istina je, da smo morali plačati precejšnjo svoto. Vložili smo priziv, da bi odkrili vse, kar so nam pojasnili naši prijatelji. Dalje je istinita trditev gledé na zamude šolskih ur, šolsko zgradbo itd. Ker pa je ravno tedaj nevarno zbolel naš vrednik, ni mogel iti k prizivni obravnavi. Sicer pa želimo vsem, tudi našemu prijatelju (!), srečo in zdravje v novem letu.

(K ljudskemu štetju) v okrajnem glavarstvu ljubljanske okolice: Občina Log, župnija Brezovica, domačinov 660, več od 1880. leta 29 oseb, odsotnih 18. Vsi so naznanili slovenski občevalni jezik; brati in pisati zna 276, samo brati 122 oseb, najstarejši mož ima 77, najstarejša ženska 80 let.

(Sneg in mraz.) Že nekaj let ni bilo toliko snega in mraza, kakor letos. Celó Soča je na Goriškem zamrznila, kjer mirneje teče; velikanski kosi ledu so plavali na površju, tako da so celó mlin ustavili v Stračicah. Vipava pa je nekda zamrznila od brega do brega. Tudi v Gorici je bilo nekaj dni jako neprijetno vreme, sneg je pobelil strehe tri prste na debelo.

(„Slov. Narod“) je dné 20. decembra m. l. objavil dopis iz-pod Karavank, v katerem gosp. Jože opisuje zdivjanost prebivalstva v Sv. Križu in Kovorju ter pravi mej drugim: „Nekateri po navadi vračajo vso krivdo na novo šolo. . . . Kako bi se Kovorjani v novodobni brezverski šoli spridili, ko jih sam g. župnik poučuje“. Z ozirom na to trditev smo prejeli naslednje pojasnilo: „Te dni sem zvedel, kaj je čenčal dopisnik „Slov. Nar.“ o naši šoli, češ, da je zdvijana mladina, ker jo poučuje gosp. župnik. To ni res. Akoravno niso brez napak, vendar niso najslabši župljani, ker že več časa v Kovorju ni bilo posebne hudobije. Ondotni župnik, ki deveto leto biva v župniji, še-le tretje leto poučuje otroke v šoli za silo. Njegovi učenci so stari do 12. leta, ki gotovo še niso pobijalci in divjaki. Sprednik njegov je v župniji bival 12 let, toda otrok ni poučeval v šoli. Sicer pa nihče ne trdi, da je tu in tam le nova šola kriva spačenosti mladine, ker tudi mi poznamo še mnoge druge vzroke“.

(Lov na „Slovenca“.) Da po Ljubljani in drugod neki čuki preganjajo naš list in ga skušajo zameniti z drugim, to smo že o svojem času omenili. Mi bi tega danes ne omenjali, ko bi nam ne dohajale mnoge pritožbe. Tako tava neko človeče po Ljubljani, lice merec prve vrste, ki je skušal minolo leto v treh dobrih hišah zapreti vrata našemu listu. Z dežele so nam po novem letu nekatero pošte redno vračale „Slovenca“ z opomnjo: „Ne sprejme se.“ Ko smo vprašali dotične večletne naročnike, ali sami vračajo list, odgovorili so nam večinoma, da ne in mora torej krivda biti dotične zadnje postaje. Mej drugim nam piše prijatelj z Notranjskega: Niti na misel mi ni prišlo, da bi vrnil list. Uganka mi je torej, da lista ne dobim. Skoraj gotovo ga zavračajo isti, ki pridno priporočajo „Brus“. Če se bodo ponavljale pritožbe, naznanili bodemo dotične poštarje poštnemu ravnateljstvu.

(V Gorici) je l. 1890. umrlo 757 oseb, rodilo se je 578 ljudi, porok je bilo 130.

(Umrli je.) kakor se nam iz Gorice poroča, oče preč. g. dr. Antona Mahnič a v Kobdilju na Goriškem. N. v m. p.

(Hrvat v Benetkah.) „N. L.“ piše: „Od starih časov je v Benetkah naselbina dalmatinskih Hrvatov, ki imajo svojo cerkev in bratovščino pod varstvom sv. Jurija in sv. Tripuna. Bratovščina na svoje troške vzdržuje duhovnika, ki vsak praznik in nedeljo pôje list in evangelij v hrvatskem jeziku. Te dni je bratovščina izvolila si dušnim pastirjem don Nikola Allegretti-a iz Trogira.“

(Zagrebski nadškof in kardinal Mihalović) že več časa boleha za naduho. V petek je bil previden.

(Vsenčiliški profesor odstavljen.) Kakor čitamo v „Obzoru“, odstavljen je od službe in plače vseučiliški profesor dr. A. Franki v Zagrebu.

(Klub slovenskih biciklistov „Ljubljana“) priredi drugo društveno „besedo“ s plesom v soboto, dné 17. januarija t. l., v dvorani ljubljanske čitalnice. — Iz posebne prijaznosti sodelujeta: gosp. Ivan Meden in gospica Ivanka Meden. — Pri „besedi“ in plesu svira orkester slav. c. in kr. vojaške godbe pešpolka baron Kuhn št. 17. — Začetek točno ob 8. uri zvečer. — Dame blagovolijo priti v koncertni obleki. — Cerkle-sedeži po 2 gld. Sedeži II. vrste po 1 gld. Vstopnice v parter po 80 kr. Dobijo se proti izkazu vabila v lekarni gosp. U. pl. Trnkoczy-ja na Mestnem trgu, pri g. Fr. Soss-u v Špitalskih ulicah in zvečer pri vstopu. — Vspored: 1. Godba. 2. Pozdrav predsednikov. 3. G. Eisenhut: „Moja ljubav“, pôje biciklistički zbor. 4. F. S. Vilhar: „Oj ostani solnce moje“. Pesem za tenor-samospev s spremljevanjem glasovira; pôje g. J. Meden, na glasoviru spremlja gspdc. Ivanka Meden. 5. Žive podobe: a) „Sen biciklista“, b) „Poklonitev“. 6. Ant. Nedved: „Slovo“, pôje biciklistički zbor. 7. Godba.

(Naznanilo in vabilo.) Odbor narodne čitalnice ljubljanske si usoja vsem čč. p. n. društvenikom uljudno naznanjati, da priredi „Čitalnica“ v letošnjem predpustu dva plesa, in sicer: V soboto dné 24. januarija: mali ples. V nedeljo dné 1. februarja: Vodnikov (sijajni) ples. K malemu plesu je pristop dovoljen izključljivo le društvenikom čitalniškimi, k Vodnikovemu (sijajnemu) plesu pa tudi po društvenikih vpeljanim gostom. K malemu plesu je priti damam v koncertni toaleti. Godbe oskrbljuje pri obeh plesih c. in kr. vojaška godba domačega pešpolka baron Kuhn št. 17. Za Vodnikov (sijajni) ples se posebna vabila ne bodo razpošiljala. Začetek obema plesoma točno ob 8. uri zvečer.

(Delavsko podporno društvo v Trstu) priredi veliki ples, kateri bode v soboto, dné 17. januarija t. l., v sijajno okinčanem gledališču „Fenice“. Pri plesu bode svirala popolna godba. — Šestnajst parov plesalcev v narodnih oblekah izvajalo bode narodni ples „Kolo“. Vstopnina velja za osebo 50 kr. Začetek plesu je ob 8. uri zvečer. Listki se že zdaj prodajajo v društveni uradnji (via Molin piccolo 1), pri Antonu Zitko-tu (via Stadion 1), v kavarni „Commercio“ in „Tedesco“. pri vseh poverjenikih društva, kakor tudi na večer plesa pri denarnici gledališča „Fenice“. Čisti dohodek tega plesa je namenjen blagajni upravnega zaklada tega društva. Radodarnosti se o tej priliki ne stavijo meje.

(Iz c. kr. pošne hranilnice.) Imenovani zavod je po državi začel poslovati dné 12. januarija 1883. Vodstvo istega razpošilja vsaki mesec izvestje o prometu. Naš list je redno priobčeval važnejše podatke

iz uradnega izkaza. Tako nameravamo tudi letos. Za danes imamo pred seboj v petek nam došlo okrožnico z računom za mesec december. V tem času se je vložilo v čekovnem prometu 593.365krat skupaj za 79.845.629 gl. 56 kr., v varčevalnem pa 97.714krat za 1.623.722 gl., skupno torej 691.079 vlog s 81.469.351 gl. 55 kr.; od tega pride v obeh prometih na Štajarsko 34.688 vlog za 3.055.906 gl., na Koroškem vložili so 9676krat za 796.735 gl., na Kranjskem 9494krat za 707.670 gl., v Primorji (Istra, Gorica, Gradiška, Trst) 11.948krat za 1.548.846 gl. V omenjenem mesecu je pa hranilnica vrnila v čekovnem prometu 145.575krat v skupnem znesku za 79.436.395 gl. 83 kr., v varčevalnem 38.989krat za 1.501.426 gl. 66 kr., v obeh oddelkih torej 184.564krat za 80.937.822 gl. 49 kr.; od tega na Štajarskem skupaj 5540krat za 1.609.063 gl., na Koroškem 1211krat za 294.380 gl., na Kranjskem 1091krat za 224.004 gl., na Primorskem 3327krat za 1.204.573 gl. Od dne 12. januarija 1883 do dne 31. decembra 1890 se je v hranilnico vložilo 33.540.875krat za 3.798.943.812 gl. 24 kr., izvzelo pa 9.759.594krat skupaj za 3.743.472.162 gl. 72 kr., v blagajnici je torej preostalo čistih 55.471.649 gl. 52 kr. Med povračili nahaja se znesek 14.592.955 gl., za kar je urad vložnikom na zahtevanje kupil in odposlal vrednostnih papirjev. Rentnih knjižic je v prometu 9474 v vrednosti 10.794.730 gl., knjig-vložnic pa 783.206, a čekovnic 17.808; svojo vložno knjižico za 5 gl. je nekdo izgubil v Trstu, nekdo pa v Pulji in ta je vredna 226 gl. 96 kr., prvi vložnik bo novo knjižico dobil dne 19., drugi dne 22. januarija. Število vložnikov je narastlo v varčevalnem oddelku za 4852, v čekovnem za 168, v nakazničnem za 68 oseb. V neuradnem delu okrožnice najd-š črtice o poštni hranilnici na Ogrskem, Francoskem, Taljanskem, Nizozemskem, Švedskem. Kdor se želi z raznimi podatki seznaniti поблиže, naj svojo željo razodene na domačej pošti, in vsaki uradnik bode rad povstregel s okrožnicami poštnohranilničnega urada.

Raznoterosti.

— Nekaj o človeku. Naše telo ima mnogo posebnosti. Zdrav človek tehta po zimi kake tri funte več kakor po letu. Zvečer smo manjši, kakor jutraj, in sicer za kak poltretji centimeter. Nobena žival, katera je približno tako velika kakor človek, nima tako težkih možganov, kakor so človeški, zakaj človek ima 1200 do 1500 gramov teže možgane. Človek ima relativno najtežje možgane izmed vseh stvari, kar je vedel že Aristotel, največji grški modroslovec in učitelj Aleksandra Velikega, kralja macedonskega. Človeško srce se stisne v eni uri

4500krat in pošilja kri po vsem telesu. Vsaka kapljica krvi preteče v eni minuti 40 metrov po našem telesu. Kar imamo krvi v sebi, gré osemnajstkrat vsako minuto skozi naše srce. Kostij v človeškem telesu je 249, in sicer 60 v glavi, 67 v trupu, 62 v rokah in 60 v nogah.

— Pogoreli gledališči. Iz Novega Jorka se poroča dne 3. januarija: Pogoreli ste tukajšnji ob glavni cesti dvigajoči se gledališči. Vkupna škoda znaša pol milijona dolarjev. Pogorel je deloma tudi bližji hotel, a človek se ni noben ponesrečil.

— Premoženje mesta Berolina, katero je znašalo 1874. leta le 75 $\frac{1}{2}$ milijona mark, pomnožilo se je od tedaj na 216 milijonov, in sicer zaradi vedno dražjih zemljišč.

— Mraz na Angleškem. Poštar, ki vozi iz Canterbury-a v Dover, je zmrznil pred nekaterimi dnevi. Ko je prišel v Dover, sedel je nepremično na svojem mestu in je držal vajeti še v roki. Konji so se ustavljali na vseh navadnih postajah in so stekli naprej, ko so slišali, da so se vrata poštnega voza zaprla. Ne da bi jih bil kdo vidil, prišli so prav na lice mesta.

Telegrami.

Dunaj 12. januarija. Cesar je sprejel v avdijenci župana, ki ga je prosil, naj bi obiskal mestno veselico. Cesar je opomnil, da bo z veseljem to storil.

Dunaj, 13. januarija. Državno sodišče je razsodilo, da je moravsko cesarsko namestništvo delalo proti postavi, ko je priznalo volilno pravico uradnikom cesarskih družinskih posestev, ker ti niso ne državni, ne dvorni uradniki. — „Fremdenblatt“ piše: Poročilo lista „Independance Belge“ o avstro-angleški tajni pogodbi, da bode namreč Avstrija zasela Solun ter podpirala angleško politiko v Turčiji, Armeniji in Egiptu, je nerodna šala, ki je kaj čudna za tako resen list, kakor je „Independance Belge“.

Baker, 12. januarija. Tajni svetnik škof dr. Venceslav Soić je včeraj umrl.

Praga, 12. januarija. V deželnem zboru je cesarski namestnik odgovoril na interpelacijo zaradi omejitve državljanskih pravic učiteljev na Češkem vsled njihovih volilnih agitacij, da se je število preiskovanj za njegovega službovanja zmanjšalo za tretjino. Sploh se mora zmirom gledati na to, da izpolnjujejo učitelji svoje dolžnosti in se ne vdeležujejo strankarskih agitacij.

Leith, 12. januarija. Blizu Saint-Abbsheada ob škocijskem obrežju sta trčila včeraj dva angleška parnika drug ob drugem. Oba par-

nika „Britannia“ in „Bear“ sta se potopila. Z jednega parnika („Bear“) je utonilo 13 oseb, z drugega pa so se vsi rešili.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.		746 0	-3 0	sl. szap.	oblačno	
12. 2. u. pop.		743 9	-0 6	"	"	0 00
9. u. zveč.		743 5	-0 2	"	"	
Srednja temperatura		-2 9°, za 0 3° pod normalom.				

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

13. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	90	gl.	85	kr.
Srebrna " 5% " 100 " 16%	90	"	90	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	108	"	55	"
Papirna renta, davka prosta	102	"	95	"
Akcije avstr.-ogerske banke	996	"	—	"
Kreditne akcije	308	"	—	"
London	114	"	50	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleond.	9	"	08	"
Cesarski cekini	5	"	41	"
Nemške marke	56	"	27 $\frac{1}{2}$	"

Tržne cene v Ljubljani

dne 10. januarija.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 65	Špeh povojen, kgr.	— 66
Rež,	5 20	Surovo maslo, "	— 70
Ječmen, "	4 76	Jajce, jedno	— 4
Oves, "	3 15	Mleko, liter	— 8
Ajda, "	5 20	Goveje meso, kgr.	— 60
Proso, "	5 —	Telečeje	— 60
Koruza, "	5 20	Svinjsko "	— 54
Krompir, "	2 41	Kostrunovo "	— 40
Leča, "	12 —	Pišanee	— 60
Grah, "	14 —	Golob	— 20
Fižol, "	9 —	Seno, 100 kgr.	1 78
Maslo, kgr.	— 88	Slama, "	1 78
Mast, "	— 66	Drva trda, 4 mtr.	6 80
Špeh svež, "	— 50	" mehka, "	4 40

Po nizki ceni je na prodaj
nova kočija (phaeton)
sloneča na oporah, s streho,
s sedežem za več oseb. Sedež za kočijaža
more se sneti; dalje so na prodaj čisto nove
sani za jednega konja

s štirimi sedeži, lahko izdelane.

Kje? poizvé se pri upravnistvu „Slovenca“.

(6-3)

Razglas.

Magistrat deželnega stolnega mesta Ljubljane naznanja:

1. da bodo imeniki k letošnjemu novačenju poklicanih, v letih 1870, 1869 in 1868 rojenih domačih mladeničev pri magistratu razgrnjeni

od vštetelega 20. do vštetelega 27. januarija t. l.

v ta namen, da jih vsakdo lahko pregleda in

a) ako bi kdo izpuščen ali pa napačno vpisan bil, to naznani;

b) zoper reklamacije novačenju podvrženih ali zoper njih prošnje za priznanje v § 31, 32, 33 in 34 voj. zakona navedenih ugodnosti ugovarja in te ugovore tudi dokaže,

Dalje objavlja magistrat:

2. da se bode vršilo srečkanje novačenju podvrženih mladeničev

I. razreda letos v 29. dan januarija t. l. ob 11. uri dopoldne

v mestni dvorani, in da je vsakteremu dovoljeno, vdeležiti se srečkanja.

Mestni magistrat ljubljanski,

1. dan januarija 1891.

Župan: **GRASSELLI** s. r.

VABILO.

Posojilnica v Črnomlju,
registrovana zadruga z neomejeno zavezo,

imela bode svoj

redni občni zbor

dne 1. februvarija 1891 ob 1. uri popoldne

v Črnomlju in sicer v posojilnični sobi

z naslednjim dnevnim redom:

1. Poročilo o delovanju posojilnice sploh.
2. Prememba in razširjanje pravil.
3. Predlaganje in potrditev računa za l. 1890.
4. Razdelitev čistega dobička.
5. Privoljenje remuneracije načelstvu.

K vdeležitvi društvenike uljudno vabi

(1)

Načelstvo.

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE

prodaja in razpošilja **PAVEL SEEMANN** v Ljubljani.